

Chương 10

Những ngày làm việc ở đài truyền hình bận rộn vô cùng, lúc rảnh rỗi, Chân Ý tranh thủ đến bệnh viện tâm thần làm tình nguyện. Trên đường nhận được tin nhắn nhắc nhở, còn một tháng nữa cô sẽ kết thúc thời gian phục vụ xã hội. Đến lúc đó cô có thể lấy lại giấy phép hành nghề luật sư. Cô có muốn quay lại làm luật sư nữa không? Cô vẫn chưa nghĩ tỏ. Đối với cô, hiện giờ làm phóng viên đã khó rồi, làm luật sư còn khó hơn và làm tình nguyện viên ở bệnh viện tâm thần là khó nhất.

Sau bữa cơm trưa, Ngôn Cách làm việc còn Chân Ý đọc sách. Mỗi khi cô rảnh rãng sẽ đến bên anh. Trong phòng làm việc sạch tinh tươm, anh đứng bên này chiếc bàn dài, ghi chép số liệu. Cô ngồi đằng kia, vùi đầu lật sách, viết chữ vẽ tranh. Thi thoảng cô sẽ ngẩng đầu lên nhìn dáng hình thanh tú tuyệt đẹp của anh, có lúc anh sẽ đưa mắt nhìn bộ dạng bình yên chuyên tâm của cô. Thời gian cứ thế trôi đi lặng lẽ bình thản.

Cô chăm chú như vậy khiến Ngôn Cách không khỏi nhớ lại những năm ấy, anh đã xem xét hết thấy thông tin có liên quan đến cô, có bài báo viết “Thầy giáo nhân dân làm thêm giờ nửa tháng liên tục để bổ túc cho học sinh”. Anh điều tra được câu chuyện phía sau: Lúc Chân Ý ba tuổi, cô bị sốt không được bố mẹ chăm sóc, bà nội không biết gì, ròng rã mười ngày, cô suýt nữa bị sốt hồng não. Bác sĩ nói, về sau đứa trẻ này có thể sẽ không tập trung, học hành kém. Đúng là cô không tập trung thật.

Đi học không nghe giảng, xoay tới xoay lui nói chuyện riêng như con quay. Nói chuyện riêng cũng không tập trung, rõ ràng đang buôn chuyện hăng say với bạn này, một giây sau lập tức bỏ qua hóng hớt người khác. Nói chuyện với anh cũng vậy, trong một phút đôi mươi mấy đề tài, thậm chí có đề tài chỉ nói một nửa.

Lúc ấy anh đang đọc sách trong thư viện, cô hớn hờ ngồi cùng anh, không đến một phút đã sột sà sột soạt như một con thú nhỏ bất an và buồn tẻ. Một quyển sách đọc một lát đã phải chuyển sang quyển khác, tới tới lui lui đổi N lần. Ngôn Cách thì không bị ảnh hưởng nhưng đám bạn xung quanh bị quấy rầy liền ném cho Chân Ý ánh mắt khác thường. Lần nào cô cũng cười hì hì lè lưỡi, gơ tay lên thái dương ra hiệu xin lỗi. Nhưng khi lặp lại quá nhiều lần, anh sẽ gọi cô bằng chất giọng cực khê: “Chân Ý.”

“Hả?” Cô chán muốn chết, nghe giọng anh lập tức vui mừng quay qua.

“Ngồi xuống, không được nhúc nhích.” Ngữ điệu anh bình lặng, Chân Ý lại nghe như mệnh lệnh.

“Anh không bảo em đứng lên thì không được đứng lên, cũng không được phát ra âm thanh.”

“Vâng...” Cô ỉu xiu ngồi xuống, chưa được một lát cái mông đã nhích tới nhích lui, đôi đùi kiêu tư thế như thể trên ghế có côn trùng cắn cô.

Có lần anh đọc xong sách, thấy vẻ mặt cô buồn rười rượi, vô cùng do dự xoay tròn trên ghế như đang vặn cái bánh cuộn thùng. Anh ngăn người: “Em bị ốm à?”

Vừa nghe giọng anh, cô gào lên như được giải phóng: “Ôi, cuối cùng anh cũng lên tiếng rồi. Em muốn đi vệ sinh.”

Mọi người ngẩng đầu từ trang sách nhìn cô nện bước kỳ lạ chạy đi như một làn khói, để lại Ngôn Cách không nói một lời thu dọn sách vở giúp cô.

Không tập trung là thế, nhưng sự chú ý cô dành cho anh lại chưa bao giờ vơi bớt. Trước công trường, trên sân thể thao hay dù anh chỉ đi ngang qua khu vực bên rìa tầm mắt cô, cô cũng có thể phát hiện trong tích tắc, sau đó buông bỏ bất cứ việc gì cô đang làm, chạy nước rút trăm mét lao đến bên anh. Các bạn học đều chọc cô gần trên người máy theo dõi Ngôn Cách. Có lần cô bị phạt quét sân thể thao, một mình nắm cây chổi lớn đánh vờ vi vu trên thảm cỏ, lá cây cọng cỏ bay khắp trời, chơi đùa cực kỳ vui vẻ, rồi một khắc nào đó bỗng dừng lại, quay đầu như linh cảm được gì đó.

“Ngôn Cách!” Cô phản kích, giọng nói rõ to.

Đàn chim kinh hoàng bay khỏi ngọn cây, cô xách chiếc chổi lao đi trên thảm cỏ, như phù thủy Kiki trong *Majo no Takkyūbin*[1] – bộ phim hoạt hình của Miyazaki Hayao. Từ đó cô lại có thêm biệt danh mới. Bây giờ nhớ lại, anh không rõ lắm, cũng luôn không hiểu được tại sao cô thích anh như vậy.

Về phần anh, tại sao anh lại thích cô như vậy? Rất đơn giản, trong thế giới của anh chỉ có mình cô mà thôi. Đang nghĩ ngợi chợt điện thoại đổ chuông réo réo. Cô ở gần điện thoại, Ngôn Cách không buồn ngẩng đầu lên: “Nhận đi.”

Trái tim Chân Ý đập thình thịch, cô bắt máy với cảm giác thành tựu xen lẫn hạnh phúc khi có nơi nương tựa, vô cùng lễ phép dịu dàng: “A lô?”

Bên kia không có âm thanh, không nói tiếng nào nhưng cũng không ngắt máy. Ồ, chắc là Ngôn Hủ.

Tay anh không rảnh, Chân Ý đưa điện thoại tới bên tai anh. Bởi vì nương theo chiều cao của cô, anh hơi nghiêng đầu, sợi tóc ngắn mơn trớn đầu ngón tay cô, rất mềm mại. Tim cô thót lên. Trong mắt cô, tư thế này mang tới ảo giác như anh đang nghiêng đầu vùi mặt vào lòng bàn tay cô. Rất thân mật, rất khiến người ta động lòng. Ngôn Cách nghe điện, “ừ” một tiếng, đôi mắt liếc tới nhìn Chân Ý chăm chăm, đen nhánh, trong suốt và sâu thẳm. Chân Ý bất giác run rẩy, đang nói về cô ư? Cúp máy, Ngôn Cách nói: “Lễ phục của An Dao được đưa tới rồi, cô ấy không có bạn, Ngôn Hủ mong em giúp cô ấy xem.”

Căn hộ của An Dao được bố trí sạch sẽ đơn giản theo phong cách của thành phần tri thức, không hề mang cảm giác của thiếu nữ mộng mơ. Trong phòng

khách không lớn bày mấy chiếc giá áo bằng gỗ, treo mấy chục bộ lễ phục kiểu Hán xinh đẹp, trên bàn đặt đầy hộp gỗ, trong đựng đồ trang sức châu báu đủ mọi màu sắc. Cả căn phòng bừng sáng. Chân Ý chưa từng thấy lễ phục nào kết hợp phong cách cổ kính và hiện đại hoàn mỹ như vậy, kinh ngạc than: “Đám cưới mặc thứ này à? Đẹp hơn váy cưới phương Tây nhiều. Tôi còn tưởng sẽ mặc sườn xám.”

“Nhà họ Ngôn thuộc dân tộc Hán nên sẽ theo phong cách thời Hán.” Nhà thiết kế nói nhẹ nhàng.

An Dao cảm ơn nhà thiết kế: “Cất công từ Thâm Thành tới đây, chị vất vả rồi.”

“Nên vậy mà. Còn hơn nửa tháng nữa, nếu không hợp hay không thích, vẫn còn thời gian chỉnh sửa may lại.”

Thiết kế tuyệt đẹp, tay nghề tinh xảo, nào có không thích chứ.

Chân Ý: “Phải mặc hết chỗ này à?”

“Ừ. Đám cưới có quá nhiều lễ nghi. Bộ này mặc lúc tế tổ.”

An Dao chỉ một bộ trang phục mũ miện màu đỏ chính thống, váy rộng tay áo rộng, tà váy thêu hoa khai cảm tú bằng chỉ màu vàng và đen, hoa lệ kín đáo. Tay áo màu đen thêu hoa văn biểu tượng, nét chữ nhật nguyệt kiểu giáp cốt. Chân Ý từng thấy mấy lần, là huy hiệu của gia tộc họ Ngôn.

“Bộ này mặc lúc tiếp khách.” Không tầng tầng lớp lớp như bộ trước, hiện đại mà đơn giản, áo hai vạt màu hồng, váy dài màu trắng, tà váy uốn lượn dải hoa nhỏ màu vàng và dây leo màu xanh đua nở. Chi tiết ở đai lưng và cổ áo hết thảy đều tinh tế. Tế trời, tế thần, lạy cha mẹ, lạy quý, đón khách, tế trăng... Nghi thức phức tạp, đủ kiểu đủ loại. Trừ trang phục mũ miện tế tổ là đồ cổ trang chính thống, còn lại chỉ mang phong cách thời Hán như áo ngắn váy dài, thiết kế dung hòa cảm giác hiện đại, không rườm rà, món nào cũng xinh đẹp. Chân Ý hâm mộ muốn chết. Sau khi nhìn kỹ từng vật, lại liếc thấy một cái váy màu trắng lưng cao quây ngực, tơ tằm bông bành, bông rũ nhẹ nhàng. Cơn gió lướt qua cửa sổ như khói sóng mênh mênh, phiêu đảng xuất trần.

“Bộ này mặc lúc nào thế, thật thuần khiết quyền rũ.”

An Dao không đáp, mặt hơi ửng đỏ. Nhà thiết kế cười khẽ: “Sau khi hôn lễ kết thúc, trở về phòng mặc.”

Thì ra là động phòng.

Mắt Chân Ý đảo quanh, ồ, thật muốn mặc cái này đi quyền rũ Ngôn Cách.

An Dao thử từng bộ, mỗi khi thử đều đổi kiểu tóc và đồ trang sức bao gồm khuyên tai, lắc tay, vòng tay và dây chuyền. Phỉ thúy, trân châu, men pháp lang, san hô, hổ phách, ngọc thạch, pha lê, mã não... đủ mọi chất liệu, cao quý hoa lệ có, trẻ trung thoát tục cũng có. Lần nào đi ra từ phòng thay đồ An Dao cũng

thấp thỏm, mỗi lúc như thế Chân Ý đều nhìn bằng ánh mắt ngơ ngẩn kinh ngạc, chỉ biết lặp đi lặp lại: “Thật xinh đẹp.”

Mười mấy tạo hình mất một buổi chiều, An Dao mệt mỏi ngã xuống sofa. Hồi lâu sau, Chân Ý mới hoàn hồn từ cảnh đẹp, không ngừng rung đùi đắc ý: “An Dao, cô xinh quá. Thật sự xinh quá.”

An Dao chỉ cười nhạt.

Chân Ý hỏi: “An Dao, cô có mắc chứng khủng hoảng tiền hôn nhân không?”

“Không có. Tôi rất hạnh phúc và muốn nhanh chóng kết hôn, càng nhanh càng tốt.”

“Nghe như thể phong cách của tôi, chẳng giống cô gì cả.”

An Dao cười: “Bởi vì tôi và anh ấy thật sự rất ổn. Được sống bên anh ấy cả đời là điều tôi rất mong đợi nên không sợ hãi gì cả.” Nhắc đến Ngôn Hủ, cô ấy liền nói nhiều hơn, “Ngôn Hủ đơn thuần lắm. Có lần đi leo núi, tôi nói đừng mang đồ ăn, trên núi có rất nhiều khỉ. Anh ấy nhìn tôi đầy kinh hãi, do dự hồi lâu rồi hỏi: Em muốn ăn khỉ trên núi à?” Kể lại chuyện lý thú này, An Dao không nhịn được mà đưa mu bàn tay khẽ chạm chóp mũi.

Chân Ý cười không đứng nổi, “Đáng yêu chết mất. Anh ấy thật đáng yêu!”

“Đúng vậy, siêu đáng yêu luôn. Có lần đến ngày Valentine, đàn ông đi ngang qua đều cầm hoa hồng. Ngôn Hủ im lìm bực bội cả đêm, lúc tạm biệt xoắn xuýt hỏi tôi: Tại sao người khác có hoa hồng còn anh không có?”

Chân Ý ngạc nhiên mở to mắt: “Chuyện như vậy tôi đã gặp với Ngôn Cách.”

“Hèn chi.” An Dao cảm thấy thật trùng hợp, “Về sau Ngôn Hủ nói với Ngôn Cách rằng hóa ra hoa trong tay mấy người đàn ông hôm Valentine là tặng cho phụ nữ, chứ không phải được phụ nữ tặng. Ngôn Cách đáp: Anh biết thừa rồi. Anh ấy biết từ chỗ cô.”

Chân Ý cười ha ha: “Hai anh em họ tâm ý tương thông hay là thế nào vậy?”

Hai người họ quả đúng là tâm ý tương thông. Nụ cười của An Dao vui vẻ, bỗng nhớ đến lời mẹ Ngôn Hủ kể. Ngôn Hủ không đi học mà được giáo dục tại nhà. Một ngày năm ấy, anh ngồi trong sân tính toán cơ học. Trong khoảnh khắc nào đó, bàn tay cầm bút của anh bỗng run rẩy, chiếc bút rơi đập xuống bàn. Anh siết chặt mép bàn, đau đớn đến mức tái mặt, nhìn bầu trời phương Bắc, vẻ mặt trống rỗng và hoang liêu, nói: “Ngôn Cách xảy ra chuyện rồi.”

Cả tuần nay, tinh thần Chân Ý vẫn luôn hớn hỡ, sắp đến đám cưới rồi, cô có thể đến nhà họ Ngôn xem rốt cuộc đó là gia tộc thế nào. Là chị dâu tương lai của Ngôn Hủ và An Dao, cô càng phải chăm nom và giúp đỡ họ nhiều hơn. Chân Ý xin Trần Mặc cho nghỉ, Trần Mặc đồng ý, nhưng trước khi nghỉ phép cô phải hoàn thành một công việc. Cô đã ký cam kết giữ bí mật, cùng nhà quay phim Dịch Dương tới Cục Cảnh sát lấy tin. Cục Cảnh sát và kênh luật pháp của

đài truyền hình thường xuyên hợp tác, Chân Ý không lấy làm lạ. Cô rất có hứng thú, lúc nhận được thông báo còn hưng phấn hỏi: “Tại sao lại là em, vì em có bối cảnh chuyên môn liên quan sao?”

Trần Mặc liếc xéo cô: “Bởi vì không ai muốn đi.”

“...”

Người liên lạc ở Cục Cảnh sát là Tư Côi. Chân Ý và Dịch Dương tìm hiểu tình hình bước đầu rồi cùng cảnh sát xem lại băng ghi hình ở bệnh viện lúc xảy ra vụ việc. Trong phòng sơ sinh, đám trẻ con nằm trong nôi riêng, hoặc đạp chân hoặc ngủ khì. Giữa chùng có một người phụ nữ mờ mờ ảo ảo, tóc dài, mặc áo rộng ôm một đứa trẻ đi rất nhanh. Chân Ý nghĩ, chuyện bắt cóc trẻ con dù không thường gặp nhưng cũng không hiếm thấy. Cục Cảnh sát đã lập phương pháp phá án khoa học và tiêu chuẩn. Có lẽ tác dụng của phóng viên trong vụ này là quay lại hình ảnh sáng suốt uy phong của cảnh sát. Nhưng ngay sau đó, đoạn băng ghi hình tiếp theo xuất hiện.

Người phụ nữ mờ ảo đáng người cao ráo, không nhìn rõ mặt mũi, ôm đứa trẻ đi trong bệnh viện. Có một bác sĩ mở cửa hành lang, vừa lúc gặp mẹ ta, bác sĩ thấy đứa trẻ trong tay mẹ, định bụng đến gần đứa trẻ. Trong nháy mắt, mẹ chìa ra một con dao, tóm chặt cổ bác sĩ kéo cô ra ngoài.

Bác sĩ đó là An Dao. Cô ấy và đứa trẻ đều bị bắt cóc.

Lúc Chân Ý đến bệnh viện, ngoài phòng trẻ sơ sinh chẳng dây cảnh báo, mọi người vây quanh tò mò theo dõi. Toàn bộ cảnh sát tập trung lại bàn bạc đối sách. Ngôn Cách cũng có mặt, hai tay anh rút túi quần đứng trong hành lang, nhìn đám con nít bị ba bị bắt trong phòng sơ sinh qua lớp cửa kính. Anh đang nói chuyện với nhóm cảnh sát xung quanh, Chân Ý chỉ nhìn thấy chân mày gọn gàng, hàng mi dài, sống mũi cao thẳng, đường cằm hoàn mỹ của anh. Gương mặt anh cũng phảng phất khí chất oai phong đầy sức trấn áp.

Rõ ràng anh rất nghiêm túc và chăm chú, nói được một nửa bỗng ngừng lại, như thể cảm nhận được gì đó, anh dời mắt nhìn về phía cô. Khuôn mặt vẫn mang nét lạnh lùng nghiêm túc khi làm việc trước đó, đôi đồng tử đen nhánh trong suốt, nghiêm nghị như không thể đến gần. Chân Ý chưa từng thấy biểu cảm khác lạ này của anh, bất giác ngớ ra. Nhưng biểu cảm ấy thoáng qua rồi biến mất nhanh chóng, ánh mắt anh dời đi, về mặt cũng vậy. Anh nhìn cô một giây ngắn ngủi rồi quay đầu đi.

Mấy nhân viên pháp chứng ra ra vào vào. Một nữ cảnh sát đứng an ủi bố mẹ đứa bé đang buồn thương. Bà mẹ khóc lóc kể lể cho biết họ không xích mích với bất kỳ ai thì không thể có người bắt cóc con trả thù họ. Hơn nữa, họ thuộc tầng lớp làm công ăn lương, không phải là kẻ giàu có gì cho cam. Cảnh sát Lâm thấy Tư Côi đến liền thuật lại tình hình cho cô: “Theo quan sát từ camera ghi hình, nghi phạm tóc dài áo rộng, mặc đồ phụ nữ. Nhưng sau khi phân tích dấu chân ở phòng trẻ sơ sinh và cửa phòng làm việc của bác sĩ An, nhân viên pháp

chúng đã nhận định rằng nghi phạm là đàn ông, chân trái từng bị thương, chiều cao khoảng 1m75 đến 1m80.”

“Đàn ông ư?” Tư Côi kinh ngạc. Xét trên xác suất gây án, đa số kẻ bắt cóc trẻ con là phụ nữ.

“Đúng vậy. Có khả năng gã ta bị nghiện mặc đồ nữ hoặc cũng có thể chỉ là nguy trang. Tuy nhiên, phần lớn nghi phạm bắt cóc trẻ con là phụ nữ, chúng ta không thể loại bỏ trường hợp thân kinh gã có vấn đề.”

Chân Ý chột ngộ ra. Vì vậy thầy Ngôn – chuyên viên nghiên cứu tâm thần và hành vi phạm tội cũng tới đây.

Cô đi tới phía sau Ngôn Cách, vì không đi giày cao gót nên chột phát hiện bóng lưng anh rất cao. Tốc độ nói của anh hơi nhanh nhưng rõ ràng từng chữ một: “Anh ta đã thông qua giáo dục bậc cao, vẻ ngoài vô hại, tuấn tú đẹp trai, nhưng không thích trao đổi ánh mắt với người khác, hay lặp lại và cố chấp làm một việc nào đó. Anh ta không có việc làm, là dân thất nghiệp sống nay đây mai đó, nhưng gia cảnh tốt đẹp, cha mẹ khỏe mạnh và đang sống cùng anh ta. Anh ta có một người chị gái hoặc em gái xấp xỉ tuổi, hoặc chị em họ thân thiết. Anh ta thích một cô gái, chỉ là bạn tình, không phải bạn gái. Cô gái kia từng phá thai ở bệnh viện này hoặc sảy thai ngoài ý muốn và rất có thể đã qua đời. Mọi người hãy chú ý điều tra bệnh nhân phụ khoa. Anh ta từng khám bệnh hoặc nằm viện ở đây, hiện giờ đã phục hồi, xin hãy tập trung sàng lọc bệnh nhân khoa cơ xương khớp. Tôi nghĩ trong vòng hai giờ nữa các anh sẽ có được tên nghi phạm.”

Anh nói một mạch, xung quanh thoáng yên lặng, như vậy đã tìm được rồi ư? Chân Ý nghe mà thấy vô cùng kỳ diệu, không kiềm chế được bèn hỏi: “Tại sao lại thế?”

Ánh mắt của mọi người đổ dồn qua, có một người lạ Chân Ý chưa từng gặp mỉm cười với cô: “Cô bé, đây là nghiên cứu tâm lý học tội phạm.”

Tư Côi giải thích bên tai cô: “Chuyên gia tâm lý tội phạm mới về nước, Quý Dương.”

Chân Ý không hề hứng thú với tay Quý Dương chuyên gia tâm lý tội phạm này, chỉ chăm chăm nhìn bóng lưng Ngôn Cách.

Ngôn Cách quay lại, đôi mắt dài và sáng ngời nhìn cô chăm chú, bình thản và kiên nhẫn giải thích: “Nghi phạm đóng giả phụ nữ, chứng tỏ anh ta đã chuẩn bị kế hoạch toàn vẹn chặt chẽ, có ý thức cao trong việc bảo vệ bản thân. Bắt cóc trẻ con ở bệnh viện rất dễ dàng, nhưng mắt xích trong kế hoạch phạm tội càng về sau sẽ càng gặp rủi ro, làm sao bé đưa trẻ ra khỏi bệnh viện, rời đi bằng cách nào, sắp đặt ra sao cũng có vấn đề. Nghi phạm này can đảm can trọng, dám mạo hiểm, chắc chắn trình độ học vấn không thấp.”

Chân Ý nhú mày, thoáng vẻ không tán đồng.

Ngôn Cách nhìn thấu vẻ mặt cô, hơi cau mày nhưng không dừng lại: “Anh ta bị hoang tưởng nhưng không có đam mê mặc đồ khác giới. Tóc giả và quần áo phụ nữ mà anh ta chuẩn bị được phối hợp hài hòa từ đầu đến chân, không kích thích thị giác hay mang cảm giác đối nghịch nhau. Cách phối hợp và mắt thẩm mỹ khá tốt, có thể bắt nguồn từ người thân là phái nữ. Quần áo là hàng hiệu cho thấy gia cảnh nghi phạm rất tốt.”

Chân Ý thật không chú ý đến điêm này, mắt cô mở to vẻ tán thành mà sừng sốt.

Nét mặt và tâm tư của cô được anh thu hết vào tầm mắt: “Về phần tại sao tôi nói về ngoài tuần tú, vì suốt quãng đường anh ta không thu hút ánh mắt của người bên cạnh, đóng giả phụ nữ cũng không khiến người ta bất ngờ hay có cảm giác thô thiển khác thường.” Anh dừng một giây rồi nói, “Bình thường, người có ngoại hình khá không dễ để lại ấn tượng xấu, cũng không dễ khiến người ta nghi ngờ.”

Chân Ý gật đầu: “Quả thật là vậy.” Nói xong, cô cong miệng cười, giọng nhỏ nhẹ: “Từ cái nhìn đầu tiên em đã biết anh là người tốt rồi.”

Ngôn Cách không thoải mái cho lắm, khẽ hắng giọng, nói: “Chúng hoang tưởng của anh ta khá nghiêm trọng, không thể sinh hoạt làm việc bình thường, nhưng anh ta không hề lười thôi nhếch nhác, cũng không phải gầy gò trơ xương. Người nhà của anh ta chăm sóc anh ta rất tốt. Anh ta thuận lợi tiến vào bệnh viện, gây án rồi rời đi mà không bị lạc đường, có thể thấy anh ta hiểu rõ về bệnh viện này. Tôi không cho rằng anh ta đã đi thám thính trước khi hành động, bởi vì nơi xa lạ và có nhiều người sẽ khiến anh ta lo lắng. Hơn nữa, trọng tâm bước đi của anh ta nghiêng về bên phải, có lẽ chân trái mới bị thương. Mà bệnh viện số 3 là bệnh viện quý tộc, tôi nhận thấy rằng khả năng anh ta chữa bệnh ở đây rất lớn. Anh ta bắt cóc trẻ con vì gần đây anh ta gặp phải chấn động tâm lý, bị mất con. Tôi nói cô gái kia đã chết, bởi vì hai điêm: Thứ nhất, anh ta dẫn An Dao đi, chúng tôi sẽ không lập tức bế đưa bé tới gặp cô gái đó; thứ hai, đến nay anh ta vẫn chưa gọi điện yêu cầu chúng ta liên lạc với cô gái đó.”

Mọi người tâm phục khẩu phục. Cảnh sát Lâm và vài cảnh sát ở tổ khác nói: “Bác sĩ Ngôn, những lời anh vừa nói giống hệt những gì thầy Quý đã nói, xem ra chúng ta đã nắm chắc khả năng bắt được kẻ này.”

Lúc này Ngôn Cách mới nhìn Quý Dương, là một người đàn ông anh tuấn với hàng mày rậm, đôi mắt hẹp dài. Quý Dương gật đầu: “Tôi cũng nghĩ giống anh. Không ngờ trong nước cũng có người nghiên cứu tâm lý tội phạm tài ba như vậy. Thật khâm phục!”

Ngôn Cách chau mày sửa lại: “Tôi không phải là người nghiên cứu tâm lý tội phạm, chỉ là bác sĩ khoa tâm thần. Tôi chỉ nghiên cứu tâm lý của bệnh nhân tâm thần.”

Chân Ý cúi đầu trầm tư, đầu mày càng cau càng chặt. Cô khó xử cực kỳ, không muốn bắt bẻ anh trước mặt mọi người, mà tay Quý Dương – chuyên gia

tâm lý tội phạm gì đó kia cũng ủng hộ quan điểm của anh, chắc chắn anh đúng rồi. Nhưng ngộ nhỡ anh phạm sai lầm, như vậy không phải phá hủy thanh danh của anh sao. Có nên nói không đây?

Ngôn Cách dời mắt đi, ánh mắt hờ hững bao phủ mặt cô, nhìn cô rồi rắm đầu tranh tâm lý, thừa biết còn cố hỏi: “Sao thế?”

Chân Ý cắn răng, đưa ra thách thức: “Có khả năng anh ta không bị tâm thần mà là tội phạm lừa bán trẻ con, hoặc anh ta bắt cóc âm mưu tống tiền.”

Lời này vừa cất lên, những cảnh sát bên cạnh thi nhau đổ dồn ánh mắt về phía cô, như thể người lớn đang xem một đứa trẻ con nói đùa. Chân Ý khó hiểu, Ngôn Cách gật đầu nói: “Cô Chân suy nghĩ rất đúng.” Giọng anh cuốn hút và dịu dàng. Nói cô Chân gì chứ... Chân Ý bỗng lúng túng.

Anh quay sang hỏi: “Cảnh sát Lâm, anh cảm thấy thế nào?”

Chân Ý từng làm việc ở Cục Cảnh sát, là người quen của cảnh sát Lâm, nên trái lại anh ta không lấy làm lạ với câu hỏi của cô, mà nói: “Chân Ý, khi nãy thầy Ngôn đã nhắc đến điều cô nói rồi. Anh ấy cho rằng tính khả thi thấp, nhưng không hề loại bỏ hai khả năng này. Cục Cảnh sát đã cử người giảng lưới kiểm tra toàn bộ tuyến đường chính rồi khỏi thành phố. Nếu là lừa gạt buôn bán trẻ em thì tình hình của bác sĩ An rất nguy hiểm.”

Chân Ý hiểu. Nếu mục tiêu của nghi phạm là trẻ em, An Dao sẽ trở thành chướng ngại và sẽ bị giết. Cô ấy chỉ còn sống trong trường hợp nghi phạm còn lừa bán cả phụ nữ, nếu vậy An Dao sẽ bị bán vào núi sâu, vĩnh viễn không thấy ánh sáng mặt trời. Nghĩ vậy, lòng cô nặng nề đến mức khó thở. Nhưng Ngôn Cách nói: “Khả năng lừa bán trẻ con rất thấp. Bình thường chúng sẽ cử phụ nữ đi bắt cóc trẻ em và cũng không cần mặc đồ nữ Givenchy đi làm việc này.”

À, cô không xem xét chi tiết này. Lòng thoáng lắng dịu: “Khả năng bắt cóc tống tiền cũng thấp phải không?”

Tư Côi nói: “Bảy tiếng rồi mà bố mẹ đưa bé vẫn chưa nhận được điện thoại của bọn bắt cóc.”

Bảy tiếng. Nếu là bọn bắt cóc tống tiền thì đã gọi điện thoại đưa ra yêu cầu từ lâu rồi. Gã đó đang làm gì trong vòng bảy tiếng này? Có phải An Dao đã gây phiền toái cho gã không, hay là gã đã làm gì An Dao... Cô không dám nghĩ nữa.

“Cũng có bọn bắt cóc sẽ cố ý kéo dài thời gian, gây áp lực tâm lý cho gia đình người bị hại...”

Chân Ý không nói nổi nữa, đúng là có khả năng tồn tại tình huống như vậy, nhưng rất khiên cưỡng, “Bình thường bọn bắt cóc tống tiền chỉ cần tiền, chúng sẽ yêu cầu người thân không được phép báo cảnh sát. Nhưng anh ta lại lựa chọn bắt cóc đứa trẻ ở bệnh viện, đồng nghĩa với thông báo cho cảnh sát. Dù thấy bắt cóc trẻ con là việc khá dễ dàng thì anh ta cũng sẽ liên lạc với bố mẹ đứa trẻ đòi tiền chuộc trước khi cảnh sát vào cuộc, chứ không im hơi lặng tiếng như vậy.”

Sau một hồi phân tích, Chân Ý phải khâm phục khả năng suy luận của Ngôn Cách. Nghĩ tới màn chất vấn vừa rồi, mặt cô nóng bừng, anh là người suy nghĩ cẩn thận như vậy thì cô còn lo lắng gì chứ. Tại sao phải sợ anh nói sai rồi mất mặt chứ, là mình mất mặt thì có. Cô đứng giữa ánh nhìn của bao người, khuôn mặt phát sáng đỏ au. Trong mắt Ngôn Cách, khuôn mặt ấy như mặt trời nhỏ vậy.

Mắt Ngôn Cách sáng lấp lánh, hình như anh muốn nói gì đó nhưng ngập ngừng rồi thôi, cuối cùng chỉ còn đọng lại ánh mắt sâu xa. Chân Ý không hiểu nổi. Quý Dương nói: “Yên tâm đi. Mua bán, tổng tiền, trả thù, chúng tôi đã cân nhắc tới những tình huống này rồi và đang loại bỏ từng trường hợp một.”

Chân Ý thở phào nhẹ nhõm, Ngôn Cách lại nói: “So với những tình huống này, vụ án còn có một khả năng khác cao hơn.”

“Khả năng gì cơ?”

“Nghỉ phạm bất mãn với bệnh viện, muốn trút giận lôi kéo sự chú ý. Vì thế anh ta lựa chọn ra tay từ trẻ con yếu ớt nhất, tiện đường bắt cóc một bác sĩ nữ. Khả năng này có xác suất cao hơn mua bán, tổng tiền hay trả thù, tôi đã đưa ra nhận định này với cảnh sát và họ cũng đang điều tra.” Anh đúng là kỹ lưỡng đến mức khiến người ta phục sát đất.

Chân Ý nhìn anh chằm chằm không chớp mắt. Cảm thấy đáng vẻ tinh tế ung dung mà chuẩn xác đánh thép của anh thật quá cuốn hút!

Cùng lúc đó, Quý Dương nói với cảnh sát bằng giọng nghiêm túc điềm tĩnh: “Trong khi điều tra những khả năng này, chúng tôi cho rằng khả năng lớn nhất là nghỉ phạm mắc chứng hoang tưởng vừa đề cập. Mất đi người quan trọng đã khiến bệnh tình của anh ta bộc phát. Nhìn từ góc độ lâm sàng, đứa trẻ là biểu tượng của mối quan hệ ổn định và là khát vọng mà nghỉ phạm thiếu hụt. Anh ta rất cô độc, không thể nào tạo dựng mối quan hệ giữa hai phái. Anh ta cho rằng đứa trẻ này là của mình, muốn thông qua đứa bé này gây dựng lại gia đình và mối quan hệ ổn định.”

Chân Ý hơi dẩu môi, góc độ lâm sàng? Rõ ràng là lời của Ngôn Cách mà. Cảnh sát Lâm hỏi: “Như vậy nhân tố quyết định 48 giờ và 72 giờ thường dùng trong bắt cóc không có tác dụng trong trường hợp này sao? Hơn nữa khả năng nghỉ phạm làm tổn thương đứa trẻ không lớn à?”

“Đúng. Mặc dù nghỉ phạm có khả năng không biết chăm sóc đứa bé, nhưng bác sĩ An có thể. So với những vụ bắt cóc trước đó, lần này mức độ an toàn của con tin bước đầu sẽ cao hơn.”

“Tại sao lại là bước đầu?” Quý Dương ngừng một hồi, Ngôn Cách nói tiếp: “Nếu chứng hoang tưởng của nghỉ phạm biến mất, anh ta sẽ phát hiện đứa trẻ đó không phải con mình...”

Lòng ai cũng lạnh toát.

Ngôn Cách gật đầu nhẹ: “Xin các anh cảnh sát hãy cứu thoát hai con tin trước khi nghi phạm suy sụp tinh thần.”

Một cái gật đầu cực khẽ lại mang sức cuốn hút thâm lặng trong tính cách đến lạ. Cái gật đầu của anh làm Chân Ý thấy được sự tín nhiệm, khiêm tốn và sức mạnh phò thác. Không biết tại sao, lòng cô ngập tràn niềm kiêu hãnh, thật ra anh là người đàn ông rất tốt. Cô đã biết điều này từ lâu rồi.

Tất cả nhân viên cảnh sát đều đang bận rộn. Chân Ý ngồi xỏm trong góc ghi chép, bàn với Dịch Dương về quan điểm và lựa chọn tư liệu. Làm việc một lát, cô vào phòng vệ sinh rửa tay. Vừa hay gặp được Tư Côi. Tư Côi vừa chà xà phòng lên tay vừa khẽ nói: “Khi này có người quay phim đi cùng cậu nên không tiện hỏi.”

“Hỏi gì cơ?”

“Bối cảnh của nhà họ Ngôn thế nào?”

“Hả?” Chân Ý mù mịt.

“Sếp của sếp của sếp nói nếu không cứu An Dao toàn vẹn trở về thì Cục trưởng có thể xin từ chức luôn. Vậy nên mới mời đại thần Quý Dương – chuyên gia tâm lý tội phạm đắt giá về.” Tư Côi bối rối, “Máu chốt là mọi người cũng không rõ rốt cuộc sếp có lai lịch thế nào còn nhà họ Ngôn lại có vẻ rất thần bí.”

Chân Ý nói vòng vo: “Có lẽ An Dao có người chống lưng.”

“Nào có? Vụ Hứa Thiến lần trước đã điều tra rõ ràng, cô ta là trẻ mồ côi không người thân quen. Nhưng cô ta đủ bạt mạng, đi du học nước ngoài đạt được học bổng cao nhất.”

Chân Ý nghe vậy càng khó chịu: “A Tư, các cậu nhất định phải cứu được An Dao. Một tuần nữa cô ấy kết hôn rồi.” Dứt lời, cô rời đi.

Tư Côi chuẩn bị ra ngoài, cửa phòng vệ sinh lại được đẩy ra, Dương Tư đi vào. “Sao cậu lại ở đây?”

“Có vụ án nhỏ.”

Dương Tư nói: “Tớ tới tìm người bạn. Tư Côi, sáng nay bạn tớ mất tích, em trai cô ấy vẫn không liên lạc được, đang lo sốt vó lên kia.”

“Mất tích bao lâu rồi?”

“Tầm bảy, tám tiếng.”

“Có lẽ mãi làm việc thôi, thời gian ngắn vậy không đủ để lập án.”

“Có lẽ thế.” Dương Tư thờ dãi, hỏi tiếp, “Tớ vừa nhìn thấy Chân Ý, gần đây cậu ấy sống rất tốt thì phải.”

“Cậu ấy à, làm gì cũng tốt cả.” Tư Côi cười.

“Ừ, cậu ấy luôn may mắn.”

Tư Côi nghe vậy không thoải mái lắm: “May mắn?”

“Đúng vậy.” Dương Tư ôn tồn nói, “Việc khó gì đến trước mặt cậu ấy đều trở nên thuận lợi. Hồi trung học chơi cờ năm năm, thành tích cuối năm gần đội số, lên lớp 12 cố gắng một năm đã thi đỗ đại học. Không xuất thân từ khoa Luật chính quy, nhưng bao nhiêu sinh viên luật tài cao vẫn không bằng cậu ấy, Giang Giang tốt nghiệp đại học K còn phải làm trợ lý cho cậu ấy. Sếp Biện và công tố viên Doãn đều giúp cậu ấy. Phạm tội nhưng vẫn giữ được giấy phép hành nghề, còn tìm được một bạn trai tốt với điều kiện gia thế không cần bàn, lại còn là nam thần thời trung học. Ông trời thật thiên vị, đương nhiên rồi, đây đều là những lời đồng nghiệp trong văn phòng nói, may mà Chân Ý không ở đó, nếu không cậu ấy sẽ nổi giận.”

Giọng Dương Tư ôn hòa và dịu dàng nhưng Tư Côi không kìm được mà nói: “Tớ không cho rằng cậu ấy may mắn. Hơn nữa, nghe thấy những lời này, cậu ấy cũng không nổi giận.”

“Cậu cảm thấy cậu ấy không may mắn sao?”

“Không liên quan đến vận may. Tớ không biết hồi cấp ba cậu ấy ra sao, bởi vì cậu ấy chưa bao giờ nhắc đến, nhưng bốn năm đại học, cậu ấy là người nỗ lực nhất khoa tớ, kỳ nghỉ cuối tuần đều làm ô ở thư viện. Cậu ấy học luật nửa chừng, nhưng hồi học nghiên cứu sinh thì đêm nào cũng rạng sáng cậu ấy mới đi ngủ, sáng sớm hôm sau đã thức dậy. Cậu ấy giỏi giang vì đã cố gắng chịu khó hơn bao nhiêu người khác. Đối lại người khác, ví dụ như lúc cậu lên mạng, làm đẹp, xem phim, tìm kiếm đối tượng hẹn hò, cậu ấy chỉ làm một việc là học hành. Đừng nói Biện Khiêm giao vụ án tốt cho cậu ấy. Vụ Đường Thường, văn phòng cậu không ai dám nhận, sợ nhà họ Lâm trả thù. Vụ Thích Miễn, các cậu ai cũng nghi ngờ anh ta là tội phạm giết người, Chân Ý sẽ mất hết danh dự. Những việc mà bản thân không can đảm làm, người khác làm thành công thì nói họ may mắn sao? Dương Tư, nếu hồi đầu Đường Thường và Thích Miễn tìm cậu trước, cậu có dám nhận không?”

Dương Tư cười ngại ngùng: “Tớ có nói những lời này đâu.”

“Được rồi, cậu chuyển lời cho các đồng nghiệp kia. Sau khi Chân Ý nhận tội đã gửi toàn bộ số tiền thụ lý vụ Thích Miễn không thừa một xu cho bố mẹ Ngải Tiểu Anh. Máy triệu đấy. Nếu là cậu, nếu là họ, liệu có nở chủ động đưa ra không? Về phần cậu ấy và Ngôn Cách, tớ chỉ biết từ hồi đại học đến nay cậu ấy chưa từng qua lại với bất cứ nam sinh nào, cậu và cậu ấy là bạn cấp ba ắt phải rõ hơn tớ. Rất nhiều cô gái không cố chấp như cậu ấy, không dửng dưng như cậu ấy, thấy cậu ấy theo đuổi được người đàn ông tốt liền ghen tị cười cậu ấy mặt dày mày dạn, nói đàn ông theo đuổi được thì không đáng tin. Nhưng khi biết người đàn ông kia xuất sắc nổi bật lại nói cậu ấy may mắn. Tớ cảm thấy con người đừng nên nói những chuyện nực cười như may mắn. Ngày ngày đợi đàn ông chủ động là lời rồi không ngừng được tán tỉnh, đây mới gọi là may mắn.”

Dương Tư đỏ mặt: “Tư Côi, cậu đang nói tớ à?”

“Tớ đang nói cái đám nói xấu bạn mình kia. Dương Tư, có lẽ những gì cậu nói là lời của người khác, nhưng cậu như vậy, tớ không rõ cậu chỉ không có chủ kiến, hay tán thành với lời của “người khác” nữa.”

Chân Ý trở về phòng trẻ sơ sinh, Ngôn Cách và mấy vị cảnh sát vừa hay kết thúc cuộc hội thoại, tất cả mọi người tản đi. Chân Ý hỏi một câu vẫn chưa kịp hỏi: “Ngôn Hủ có ổn không?”

“Không ổn.” Anh trả lời thẳng thừng.

Chân Ý không biết phải nói tiếp gì nữa, suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Cảnh sát sẽ tóm được tên tội phạm bắt cóc chứ?”

“Sẽ khoanh vùng được nghi phạm.” Anh nói, “Cảnh sát đã căn cứ camera giao thông tìm ra lộ trình chạy xe của nghi phạm, đi về hướng núi Nam Trung. Nhưng họ bỏ xe lại, là chiếc xe sang tay bị trộm, chưa tìm được tin tức nào có ích.”

Chân Ý hiểu: “Cho dù tìm được thông tin của nghi phạm thì cũng rất khó điều tra được vị trí của chúng.”

Ngôn Cách không lên tiếng.

Cảnh sát Lâm đi tới, nói rằng cảnh sát đã dựa theo điều kiện anh nói, tập trung vào mười nghi phạm, có năm người liên lạc được lại có chứng cứ ngoại phạm, còn năm người không liên lạc được thì đã bắt đầu điều tra.

Chân Ý khen ngợi: “Nhanh quá!”

“Vẫn chưa đủ nhanh.”

Sắc mặt Ngôn Cách không tươi sáng lắm. Đối với vụ bắt cóc, mỗi phút mỗi giây đều rất quan trọng. Huống chi còn có đứa trẻ mới ra đời còn non nớt. Anh trầm tư một hồi, đi thẳng về phía trước.

“Đi đâu đấy?”

“Phòng làm việc của An Dao.”

Chân Ý đi theo sau anh. An Dao mất tích, Ngôn Hủ đau khổ, Ngôn Cách nhất định cũng sẽ khó chịu. Vào những lúc thế này, cô thật không biết nên an ủi người ta thế nào. Nhìn bàn tay đút trong túi quần của anh, tiếng lòng cô khẽ dao động, tiến đến bên cạnh anh, bàn tay chậm rãi thò vào túi quần anh, bao lấy bàn tay anh, mười ngón tay đan xen, dịu dàng nắm chặt.

Trái tim anh như ngừng đập, cảm giác lòng bàn tay len lỏi với nhau thật mềm mại. Cô không làm như thời trung học, cái thuở lúc nào cánh tay cũng quấn chặt, níu lấy tay anh như gấu Koala. Chỉ âm áp nắm lấy tay anh. Ngôn Cách sững sờ, ký ức lướt qua, liếc mắt nhìn lại. Cô nhoẻn một nụ cười thật âm, phảng phất chút hùng hồn. “Ngôn Cách, đừng lo. An Dao là người tốt, sẽ không xảy ra chuyện đâu.”

Ngôn Cách im lặng, biểu lộ vẻ khó nhẫn nại, do dự vài giây, cuối cùng nói: “Chân Ý.”

“Sao cơ?”

“Một người là người tốt, không hề có mối liên hệ logic với việc cô ấy không xảy ra chuyện.”

“...” Anh thật sự cần an ủi sao? Cô bỗng lóe lên ý tưởng: “Ngôn Cách, nếu em bị bắt cóc, anh sẽ sốt ruột và buồn bã phải không?”

Ngón tay anh hơi cứng lại, nói ngắn gọn: “Sẽ vậy.”

Trên đời này, không có mấy ai có thể khiến anh sốt ruột.

Cô cười thỏa mãn, nhích tới gần anh thêm một chút, có phần kiêu ngạo: “Em biết mà.” Một lát sau hỏi tiếp, “Vừa rồi lúc anh miêu tả nghi phạm có nói “Anh ta rất cô độc, không thể nào tạo dựng mối quan hệ giữa hai giới”.”

“Ừ.”

“Ngôn Cách.” Cô nghiêng đầu nhìn anh, “Anh có cô độc không?”

Anh thoáng cup mắt, im lặng không đáp. Anh không hiểu cái từ “cô độc” này cho lắm. Nói cách khác, trước khi quen cô, anh không cô độc, rồi từ ngày quen cô lại bắt đầu thấy cô độc.

Trong túi quần nóng bức và chật chội, bàn tay hai người ấm áp yên vui. Trong khoảnh khắc nào đó, cô buông tay anh ra, trái tim anh lập tức chùng xuống, nhưng cô không rút tay về, bàn tay nhỏ bé khẽ quán lấy, vỗ mu bàn tay anh, hiền dịu nhẹ nhàng vuốt ve: “Ngôn Cách, đừng sợ, em sẽ luôn ở bên anh. Như vậy anh sẽ không phải cô độc nữa.”

Ngôn Cách vẫn lặng thinh, cổ họng thít chặt lại, hơi thở đầy khó khăn. Chân Ý lại nắm lấy tay anh, đáy lòng không hề đau đớn, chỉ thương xót cho anh. Kể từ khi nghe An Dao kể, cô đã hiểu: Trong ba năm theo đuổi anh, anh vẫn luôn âm thầm cố gắng. Từ lúc bắt đầu không có bất cứ phản ứng nào, không nhìn thấy cô không nghe thấy cô; dần dà anh đã nhìn thấy cô, nghe thấy cô; về sau nhìn thấy nghe thấy những người và chuyện có liên quan tới cô, cuối cùng nhìn thấy nghe thấy người khác. Anh vẫn luôn cố gắng đến gần bên cô, nỗ lực bước vào thế giới của cô. Nhưng đến bây giờ cô mới biết nỗi cực nhọc của anh. Anh hẳn giống hệt Ngôn Hủ, nhưng bởi vì cô, anh đã trở thành Ngôn Cách của hiện tại.

Ngôn Cách, dù là trước kia hay hiện tại, rất nhiều cử chỉ của em đều khiến anh sợ hãi phải không? Nhưng anh vẫn luôn để mặc em, thật ra, người anh thật sự thích là em phải không? Vậy là đủ rồi. Dù cả đời anh không nói ra câu “Anh yêu em” thì cũng không sao cả. Ngôn Cách, đừng sợ. Đừng sợ nhé, Ngôn Cách, em sẽ luôn ở bên anh.

Vòng qua hành lang, Ngôn Cách dừng bước, nhìn chằm chằm khoa tim mạch phía đối diện như có điều nghĩ ngợi.

“Sao vậy?”

Ngôn Cách chỉ chỗ giữa thang máy và cầu thang bộ ở phía tay phải: “Nghỉ phạm đi từ đây xuống tầng cũng được, sao lại băng qua phòng đăng ký và sảnh chờ ở xa tít như vậy rồi chạy đến khoa tim mạch ở đầu cuối mới đi xuống theo đường cầu thang bên kia chứ?”

Chân Ý ngẫm nghĩ một lát: “Hay mình mở đoạn ghi hình giám sát thứ hai, xem có gì đặc biệt không?”

Ngôn Cách sững sốt: “Có đoạn ghi hình thứ hai à?”

“Anh chưa xem sao?”

Ngôn Cách lập tức quay trở lại, tìm Tư Côi yêu cầu xem băng ghi hình giám sát ở cửa phòng làm việc của An Dao. Đầu máy của anh dần cau chặt lại: “Kẻ tình nghi luôn tránh né những người đi trên hành lang, vậy mà lúc nhìn thấy An Dao thì dừng lại. Lúc An Dao mở cửa ra, ngôn ngữ cơ thể của người này là... Dừng!”

Tư Côi tạm dừng đoạn phim. Chân Ý tới gần, lập tức mở to hai mắt.

Trên màn hình, vào khoảnh khắc cửa mở ra, người đàn ông bế đứa trẻ không định xoay người tiến về phía cầu thang ở bên trái, mà hướng về bên phải – cửa phòng làm việc của An Dao. Chân Ý sững sốt: “Mục tiêu của anh ta là An Dao!”

Đoạn phim tiếp tục phát. Lúc An Dao nhìn thấy gã, hai bàn tay giơ lên định trấn an gã, muốn ôm lấy đứa trẻ trong tay gã thì nghi phạm liền không chế cô. Ngôn Cách chau mày, đưa ra kết luận: “Không chỉ như vậy, An Dao quen anh ta.”

Chân Ý không hiểu, đang định hỏi thì cảnh sát Lâm và Quý Dương tiến vào. Ngôn Cách nói: “Anh Quý, suy luận trước đó của chúng ta cần phải điều chỉnh lại.”

Quý Dương còn chưa kịp trả lời, cảnh sát Lâm đã lên tiếng trước: “Nhưng chúng tôi đã xác định được nghi phạm rồi.”

Anh ta đưa tài liệu vừa lấy được cho Ngôn Cách: “Thầy Quý, thầy Ngôn, hai anh quá siêu đẳng. Trong bệnh viện có người hoàn toàn phù hợp với tình huống hai anh đưa ra. Nghi phạm tên Tiêu Nham, mấy hôm trước bị treo chân có đến khoa Ngoại kiểm tra. Anh ta đã tốt nghiệp được bốn năm, nhân nhả ở nhà, gia đình giàu có. Không có bạn gái nhưng vẫn luôn theo đuổi một bệnh nhân tên Hứa Thiến. Nửa năm trước, Hứa Thiến từng phá thai ở bệnh viện này, hơn mười ngày trước đã chết ở đây.”

Hứa Thiển?

“Chúng tôi đã liên lạc với người nhà và bạn bè của Tiêu Nham. Hôm qua anh ta đi họp lớp, trong lúc vô tình, nghe người ta nói nửa năm trước Hứa Thiển mang thai nhưng giấu anh ta đi phá thai. Đêm qua anh ta biến mất. Bề ngoài, tính cách và đặc điểm đặc trưng giống hệt những gì hai anh nói. Anh ta có một người chị gái. Bây giờ gia đình không liên lạc được với anh ta. Chúng tôi đã bắt đầu truy tìm.”

Chân Ý ngăn người, chuyện gì thế này? Ngôn Cách cau mày, hỏi: “Có thể điều tra mối quan hệ giữa anh ta và An Dao không? Đoạn phim thứ hai cho thấy nghi phạm nhắm vào An Dao.”

Tư Côi hốt hoảng: “Nếu là vậy, đứa trẻ chính là công cụ nghi phạm sử dụng để uy hiếp An Dao. Một khi có được An Dao, anh ta sẽ vứt bỏ đứa bé. Vậy nó...” Chết chắc rồi.

Ngôn Cách lắc đầu: “Không đâu, anh ta không cần bắt cóc một đứa trẻ để uy hiếp An Dao.”

Quý Dương nói: “Tôi đã xem đoạn phim thứ hai từ trước. Vì thế lúc phác họa chân dung tội phạm, tôi nhiều hơn anh một quan điểm: Nghi phạm quen biết An Dao. An Dao là bác sĩ điều trị chính của Hứa Thiển, Tiêu Nham rất có thể quen biết An Dao thông qua Hứa Thiển.”

Ngôn Cách không hề tán thành: “Lúc đầu chúng ta đã phân tích, nghi phạm bắt cóc trẻ con bởi vì muốn xây dựng mối quan hệ ổn định. Nếu anh ta cho rằng đứa trẻ bị bắt cóc là con của mình và Hứa Thiển thì tại sao sau đó còn muốn bắt An Dao?”

Chân Ý: “Liệu có khả năng anh ta bắt cóc trẻ con vì cần đứa trẻ và mối quan hệ ổn định? Còn việc anh ta tìm An Dao là muốn đổ cái chết của Hứa Thiển lên đầu An Dao, muốn trả thù. Vụ bắt cóc này thật ra được chia làm hai giai đoạn.”

Quý Dương nói: “Có hai khả năng. Một là trả thù như cô nói, anh ta xem An Dao là hung thủ sát hại Hứa Thiển.”

Ngôn Cách lại lắc đầu: “Không đúng.”

“Không đúng chỗ nào?”

Ngôn Cách chỉ đoạn phim: “Lúc gặp An Dao, anh ta không hề thể hiện vẻ thù hận và ý đồ tấn công mà chỉ liếc nhìn đứa trẻ trong lòng. Lúc An Dao vươn tay muốn chạm vào đứa trẻ, anh ta không lập tức biểu hiện vẻ chống đối, cho thấy anh ta vốn không có ý thù địch với An Dao.”

Chân Ý sững sốt: “Chính xác là vậy.”

Quý Dương vô cùng bình tĩnh, cứ như đã nằm trong dự liệu: “Đây là khả năng thứ hai mà tôi nói: Chuyện đời tình cảm. Anh ta xem An Dao là Hứa Thiển. Tôi đã từng gặp tình huống này khi còn ở nước ngoài.”

Dem kinh nghiệm ra nói thì Ngôn Cách chọn im lặng. Anh không phải chuyên gia ở phương diện này, nên tự nhận mình không đủ quyền lên tiếng.

Chân Ý vẫn còn thắc mắc: “Liệu có khả năng nghi phạm là người hâm mộ An Dao đến mức hoang tưởng, muốn lợi dụng đứa trẻ để tạo dựng gia đình với cô ấy?”

“Không loại trừ.”

Chân Ý phản ứng rất nhanh: “Nếu là loại này, Tiêu Nham không phù hợp với miêu tả.”

Vụ án tồn tại quá nhiều khả năng. Quý Dương nói: “Nhưng hiện giờ chỉ có thể nói khả năng chuyển dời tình cảm mà tôi đề cập tương đối lớn. Về phần nghi phạm có phải là người hâm mộ của An Dao hay không, chúng tôi sẽ điều tra bệnh viện.” Đang nói, đội phó chịu trách nhiệm điều động bước nhanh tới: “Đã xác định được vị trí kẻ tình nghi gây án Tiêu Nham, nhưng khi người của chúng ta mang hình ảnh nghi phạm mặc đồ nữ trong camera theo dõi đi hỏi nhân chứng xung quanh đã phát hiện ra tình hình mới.”

“Tình hình gì?”

“Nhân chứng nói, có một cô gái nhìn thấy bác sĩ An ở bãi đỗ xe đã lên tiếng chào cô ấy, kết quả đã bị nghi phạm kéo lên xe. Nhân chứng cho rằng họ quen biết nhau nên không quan tâm.”

Quý Dương nhíu mày: “Bỏ sung thiệt hại. Như vậy hiện giờ con tin trong tay nghi phạm là hai phụ nữ và một trẻ con.”

“Đúng. Cô gái kia là người thân của một bệnh nhân trong bệnh viện này, tên là Hoài Như.”

Trời đã tối om. Máy chục chiếc xe công vụ của cảnh sát đỗ ở khoảng đất trống dưới chân núi. Trong luồng sáng loang lổ, bày côn trùng nhỏ bé kéo bè kết lũ bay múa như bông tuyết phiêu lãng dưới cột đèn. Cảnh sát đã tìm thấy tung tích của nghi phạm Tiêu Nham, chiều nay gã đã gọi một cú điện thoại, tín hiệu cho thấy gã ở vùng núi Nam Trung, sau đó điện thoại đã tắt máy. Cảnh sát tăng nhân lực tìm kiếm cả đêm, nhưng núi non kéo dài ngút ngàn, giữa những ngọn núi là mấy chục khu biệt thự nghỉ mát của nhà giàu, đó là còn chưa kể vô số nhà nghỉ và nhà dân bản xứ cho thuê. Chân Ý ngồi trên xe uống nước gặm bánh mì, lát nữa cô phải lên núi cùng nhóm Tư Côi, hôm nay chắc phải thức thâu đêm rồi.

Ngôn Cách vặn mở nắp chai nước, ung dung uống một hớp. Đôi mắt dài đen nhánh hơi nheo lại, như đang nhìn đám côn trùng bay múa giữa ánh đèn xe, lại

như đang nhìn nơi nào đó xa hơn. Sau khi rời khỏi bệnh viện, lòng anh trĩu nặng tâm sự. Chân Ý nuốt miếng bánh mì khô, sợ anh ngồi không nhàm chán nên tìm một chiếc đĩa phim trên xe anh, bỏ vào máy tính xách tay đặt trên xe bật lên xem. Cô nhai bánh mì, bỏ tới đâu vụn bánh mì rơi đến đó. Trên thảm, bảng điều khiển, bàn phím máy tính... vụn lớn vụn nhỏ, lắt nhia lắt nhắt. Ánh mắt anh dõi theo cô, lẳng lặng quan sát, không hề nhắc nhở.

Là một bộ phim điện ảnh cũ mèm, tên là Ký ức tình yêu[2]. Trong buồng xe mờ tối, âm nhạc du dương và giọng nói triền miên dần dần nổi lên. Ngoài kia hoảng loạn nhốn nháo, phương trời này lại êm đềm ấm áp.

Ngôn Cách vốn mãi nhìn màn đêm, nghe thấy âm thanh, anh dời mắt tới. Chân Ý vừa xem phim vừa nhét bánh mì vào miệng, vừa lẩm bẩm: “Hôm nay lại gặp Hoài Sinh, đáng thương quá. Ca mổ thành công nhưng chị gái lại bị bắt cóc.”

Ngôn Cách nghĩ, trước nay cô vốn là người dạt dào tình cảm, nỗi thảm thương của người xa lạ luôn khiến cô quan tâm và nhắc đến mãi.

Chân Ý thấy anh không đáp: “Sao anh không nói?”

“Nói gì?”

“Không phải chúng ta nên nghĩ cách giúp những người đó sao?”

“Muốn anh hiến thận cho họ à?”

“...” Suy nghĩ của người này... Chân Ý cứng họng.

Đúng vậy, nhiều khi nỗi đau của cá thể là cô độc, là điều người khác không thể giúp đỡ hay giải tỏa. Giúp đỡ đôi lúc chỉ là thái độ mang tính hình thức mà thôi.

Trên màn hình máy tính, diễn viên Winslet cười dịu dàng. Ngôn Cách xem phim một lúc, thấy cô không nói gì bèn quay đầu lại: “Sao thế?”

“Ngôn Cách, nếu em bị bệnh máu trắng sắp chết, anh có ở bên em mãi cho đến khi em ra đi không?”

“Có.”

“Ngôn Cách, anh tốt quá.”

“Điều này không thể nói rằng anh tốt bao nhiêu, phần lớn mọi người sẽ lựa chọn như vậy.”

“Sao có thể chứ?”

“Sao lại không?” Anh phân tích đầy lý trí, “Dù sao cũng không sống được bao lâu, ở bên một thời gian thôi mà.”

“...” Sao người này lại... thành thật đến thế cơ chứ?

Chân Ý tựa đầu vào ghế, không muốn nói chuyện với anh nữa. Vài giây sau, có thứ gì chạm nhẹ vào cánh tay cô, cúi đầu nhìn, Ngôn Cách đưa tới một tấm danh thiếp: Quỹ từ thiện Nặc Nhất, Tổng quản lý danh dự – Ngôn Đạo.

“Bác anh. Nguồn thận và tế bào gốc phù hợp đều khó tìm, nhưng về chi phí điều trị, em có thể xin tài trợ giúp người cần thiết.”

“Ngôn Cách, anh thật vĩ đại.”

Mặt Ngôn Cách ửng đỏ, anh không vĩ đại như cô phóng viên nhỏ nào đó luôn quan tâm tới người khổ nạn, bất cứ lúc nào cũng muốn tìm kiếm sự trợ giúp.

“Những thứ này không phải của anh. Nếu phải so sánh, anh không bằng những người ăn xin nhặt ve chai để quyên góp, họ trao tặng tất cả tiền tài mình có.”

Tính cách nghiêm túc và thực tế của người đàn ông này thật là... Thích quá đi mất!

“Em có thể gọi điện thoại trực tiếp cho bác không?”

“Em nói em tên Chân Ý là được.”

“Bác biết em à?”

Ngôn Cách sững sờ, đánh trống lảng: “Lúc ăn đừng nói chuyện, sẽ bị ghen đấy.”

“Ừm...” Cô gật đầu, ngoan ngoãn xem phim.

Trong phim, diễn viên Winslet và Carrey đang đắm chìm trong tình yêu, thủ thỉ nói mãi không thôi. Ngôn Cách ngược mắt, nhìn cô qua gương chiếu hậu. Cô đã ăn xong bánh mì, ngoẹo đầu xem phim. Trong xe, ánh đèn trần trắng phau như tuyết, soi rọi mặt cô trong suốt đến độ có phần hư ảo, hơi tái nhợt. Khuôn mặt nhỏ nhắn chăm chú vô cùng, nhưng không giấu nổi mỗi mọt.

“Chân Ý.”

Vừa hay, vào khoảnh khắc ấy, cô há miệng ngáp dài, nghe mình bị gọi tên, cô che miệng mơ màng nhìn anh, đôi mắt long lanh ánh nước, như con thú nhỏ vừa bị đánh thức: “Hả?”

Lòng anh mềm đi một cách khó hiểu: “Gần đây em sống thế nào?” Đôi mắt anh sâu thẳm, toát lên vẻ dịu dàng thoáng qua, “Có phải bận rộn lắm không? Trông em hơi mệt.”

“Nhịp độ công việc ở đài truyền hình quá nhanh.” Chân Ý cởi giày, xoay người lại, tìm tư thế thoải mái, ngả lên ghế nhìn anh, “Còn anh, gần đây công việc thế nào?”

“Vẫn bình thường.”

“Bệnh nhân tâm thần Lệ Hữu kia thì sao?”

Anh đưa mắt tới: “Sao lại nghĩ đến việc hỏi về anh ta?”

“Chỉ nghĩ anh ta bị giam trong bệnh viện liệu có làm việc gì xấu không...” Cô lại ngáp thêm một lượt, nước mắt lóng lánh, mơ hồ vài giây. Ngáp xong

trong mắt còn đọng lại hơi nước mờ mịt, nghiêng đầu, ngơ ngác nhìn Ngôn Cách. Cô không hay biết rằng về ngu ngơ trên khuôn mặt mơ màng và sóng nước dập dìu trong đôi mắt ấy lại khiến trái tim người ta loạn nhịp.

Anh rời mắt đi, nói: “Mệt như vậy thì ngủ một lát đi.”

“Anh ngủ cùng em à?” Cô cuộn mình trên ghế, biếng nhác như con mèo.

Ngôn Cách không nói gì.

“Vậy thì em không ngủ đâu.” Chân Ý dẫu môi, lười biếng nhắm mắt lại, “Hiếm khi anh mời em xem phim, còn lâu em mới bỏ qua.”

“Phim là do em tự tìm tự mở mà, anh đâu có mời em xem phim?”

Chân Ý già mồm: “Mặc kệ, phim là của anh, xe cũng của anh. Xem phim ở đây còn lãng mạn hơn xem phim ngoài rạp nhiều.”

Ngoài kia màn đêm mông lung, trong này ánh đèn ấm áp, hết như chiếc thuyền nhỏ trôi nổi trên biển, cảm giác thật yên bình.

“Không ngủ thật à? Anh cảm thấy tinh thần em không tốt lắm.”

Cô cong miệng cười: “Nếu anh cho em sờ soạng, tinh thần em sẽ tốt lên ngay.”

“...”

Cô không cho mình ngủ. Trong xe chỉ có hai người họ ngồi trong bóng đêm xem phim, cảm thấy không thể tốt hơn được nữa. Bộ phim nói về một người đàn ông yêu một người phụ nữ, yêu quá đau khổ đến mức phải nhờ nhà khoa học giúp anh ta xóa bỏ trí nhớ. Khi ký ức về nữ chính dần dần hiện về và trôi đi, anh ta mới phát hiện thật ra nỗi khổ đau trong tình yêu cũng quý giá như niềm hạnh phúc khi được yêu, nhưng một khi chương trình xóa trí nhớ được khởi động thì không thể quay lại được nữa.

Cô dạt dào cảm xúc, không dần được mà hỏi: “Ngôn Cách, trong khoa học, kiểu xóa trí nhớ thế này có thật sự tồn tại không?”

“Em cảm thấy thế nào?”

“Em tin, anh nói xem bọn Lê Hữu có chế tạo loại thuốc như vậy không?”

Anh không trả lời.

“Ngôn Cách, anh nói xem, sao nam chính lại lựa chọn xóa bỏ trí nhớ? Con người sống vì trí nhớ mà.”

Anh đồng ý với những lời này. Dù khoảng thời gian ấy có đau khổ hơn nữa, vừa nghĩ đến cô đã đau đến mức xuyên thấu tim gan nhưng anh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện xóa bỏ ký ức liên quan đến cô, chưa từng nghĩ tới dù chỉ một khoảnh khắc.

Bóng đêm mịt mù, buồng xe như một cái đèn lồng nho nhỏ ấm áp, trôi dạt giữa màn đêm. Người trên ghế lái phụ lẩm bầm, giọng nói nhỏ dần, cô mệt rồi.

Thời khắc nào đó, nghe tiếng cô trở mình rồi im phăng phắc. Anh hơi nghiêng đầu, cô đã khép mắt, mệt mỏi muốn ngủ.

“Ngôn Cách?” Cô mơ màng gọi anh, giọng nói dịu êm.

“Hả?” Anh khẽ đáp lời.

“Em yêu anh, không quan tâm cái giá phải trả.” Cô lẩm bẩm như nói mơ, “Em sẽ không lựa chọn lãng quên anh, Ngôn Cách à. Quên anh, chẳng khác nào quên mất chính bản thân em.”

Buồng xe tĩnh lặng im lìm, lòng anh cũng vậy. Cô nói khe khẽ, lim dim muốn ngủ. Bỗng nhiên có người gõ cửa sổ xe phía cô, cộc cộc, cô choàng tỉnh, ngồi phắt dậy. Vừa sợ hãi vừa hoảng hốt nhìn quanh, dù ngay lập tức bình ổn lại nhưng lồng ngực vẫn phập phồng dữ dội. Dáng vẻ hoảng sợ quá độ. Ánh mắt Ngôn Cách hơi trầm xuống, quan sát người bên ngoài với vẻ mặt không tốt lắm. Cửa sổ xe hạ xuống, là Dịch Dương: “Chân Ý, chuẩn bị một chút đi, mười phút nữa bắt đầu hành động rồi.”

“OK.” Trái tim cô vẫn đập thình thịch trong lồng ngực, không kịp bình ổn lại đã vội vàng lấy lược trong túi để chải đầu. Anh nhìn đôi mắt sưng húp của cô mà trong lòng đau nhói. Nhưng đây là công việc cô lựa chọn, anh không thể can dự. Cô mất vài giây để điều chỉnh lại trạng thái, vừa nghiêng đầu đã mỉm cười với anh, vẫn là cô gái như thể làm bằng sắt đó.

Giọng cô nhẹ nhàng: “Xem phim cùng anh rất vui, nhưng em phải đi đây, vẫn không muốn nói gì à?”

Anh ngơ ngẩn: “Nói gì cơ?”

“Anh có tâm sự.”

Chân Ý lấy dây thun buộc tóc, giọng khẳng định: “Anh cảm thấy Tiêu Nham không phải là nghi phạm, đúng không?”

Anh cup mắt, không ngờ bị cô nhìn thấu tâm tư, “Chỉ là trực giác mơ hồ, không có chứng cứ thuyết phục khách quan. Hiện giờ toàn bộ chứng cứ khách quan đều nhằm vào anh ta. Chủ quan cũng vậy.”

“Nếu chứng cứ khách quan đều nhằm vào anh ta, thì lẽ nào không phải là anh ta?” Cô cúi đầu lẩm bẩm, kéo sợi dây thun, mái tóc đen dài lướt qua lướt lại trong tay cô.

“Nhưng anh vẫn cảm thấy không đúng.” Gò má trắng trẻo của Ngôn Cách hơi ửng hồng, lúng túng và hồ thẹn, “Lỗi của anh, không nên kết luận nhanh vậy. Nếu chỉ có đoạn phim thứ nhất thì có thể anh vẫn duy trì phân tích trước đó, nhưng...”

“Anh đừng tự trách.” Chân Ý an ủi anh, “Cảnh sát đã mắc sai sót khi bàn giao với anh, không cho anh biết sự tồn tại của đoạn phim thứ hai, nhưng về sau anh đã nhanh chóng bù đắp. Và lại, nhà tâm lý học tội phạm Quý Dương kia đã

xem đoạn phim thứ hai từ đầu, nhưng kết luận anh ta đưa ra vẫn giống hệt anh. Có lẽ anh chỉ nghi ngờ vì tự trách và có thể Tiêu Nham chính là nghi phạm thật sự. Không phải Quý Dương đã nói rồi sao? Chuyển dời tình cảm.”

“Anh khó có thể nói gì về chuyên môn của anh ta.” Ngôn Cách quay đầu nhìn cô, “Nhưng về ngoài và thân hình của Hứa Thiến hoàn toàn không giống An Dao, thậm chí còn khác biệt rõ nét. Dù có chuyển dời tình cảm thì đáng lẽ anh ta nên tìm cô gái giống Hứa Thiến. Huống chi Hứa Thiến đã chết trên bàn mổ của An Dao. Dù là hoang tưởng, anh ta cũng rất khó chuyển dời tình cảm từ Hứa Thiến sang An Dao.”

Chân Ý thoáng chốc giật mình. Nếu Tiêu Nham là nghi phạm thì chuyện này đúng là không thể thông suốt được. Nhưng nếu nghi phạm không liên quan gì tới Hứa Thiến, thuần túy hâm mộ An Dao mới sinh ra hoang tưởng thì tại sao anh ta lại mang theo đứa trẻ? Trong tình huống này, anh ta nên hiểu rõ mình và An Dao không có mối quan hệ thực sự thì sao lại còn bế đứa trẻ không thuộc về An Dao để đi xây dựng một gia đình hòa hợp với cô ấy chứ? Tóm lại vấn đề nằm ở đâu?

Ngôn Cách giơ tay lên day day đầu mày: “Mục đích của nghi phạm không chỉ có một mình đứa trẻ, cũng không chỉ duy nhất An Dao, mà là hai người họ. Nhưng hiện giờ anh không thể tìm ra nguyên nhân khiến một người đàn ông chưa từng có mối liên hệ tình cảm nào với An Dao trong quá khứ lại đi bắt cóc trẻ con và An Dao.”

Chân Ý: “Anh cho rằng bất luận thế nào thì áp đặt nguyên nhân bắt cóc hai người này lên Tiêu Nham là điều rất mâu thuẫn. Vì thế nghi phạm là người khác?”

“Ừ, trừ phi...” Anh ngẩng đầu, “Đứa trẻ và An Dao có điểm chung nào đó mà chúng ta không biết.”

Chân Ý cảm thấy qua những lời anh nói, logic mới được xem là chặt chẽ.

“Em đã nghe lời khai của bố mẹ đứa trẻ, họ rất bình thường, không có kẻ thù, chủ yếu phải xem chỗ An Dao. Hay là anh gọi điện hỏi Ngôn Hủ thử. Có thể...”

“Chân Ý!” Dịch Dương đứng trước một chiếc xe công vụ, gọi cô.

“Em đi trước đây.” Chân Ý vội vàng đẩy cửa xuống xe, quay đầu lại cười ngọt ngào, “Ngôn Cách, anh có biết bởi vì những lời anh vừa nói mà em cảm thấy anh càng hấp dẫn không.”

Nhưng cô lại không biết, nụ cười của cô khiến tâm trạng anh nhẹ nhõm hẳn đi, như có làn gió mùa hạ thổi qua.

“Em tin anh nhất định sẽ nghĩ ra điểm không đúng, mau gọi điện cho Ngôn Hủ đi. Nếu là Ngôn Cách, nhất định có thể đưa ra đáp án chính xác.” Cô vừa mới vươn người ra, nghĩ đến gì đó lại ngồi trở lại. “Ngôn Cách, hôm ở quán bar,

nếu không bị cắt ngang, anh sẽ để em hôn anh chứ?” Cô nghiêng đầu, ánh mắt sáng rực.

Ngôn Cách sững sờ, dự cảm được gì đó, dừng nhịp thở một cách mất tự chủ. Chỉ thấy cô cười với tư thái ắt phải đạt được, như con báo nhỏ, thoáng cái cô nhào tới trước mặt anh. Anh ngửa ra sau theo phản xạ có điều kiện, nhưng cái ghế đã cản ở sau đầu. Môi cô chạm vào, mềm mại, ướt ướt, mút mạnh một cái, ngẩn ngui nhưng sâu thẳm. Người anh cứng đờ, nhìn thấy ánh đèn dịu dịu trên đỉnh đầu chiếu lên khuôn mặt trong suốt của cô, hàng mi đen nhánh khẽ chớp, ánh sáng vụn vỡ nhảy nhót trên đó. Cuối cùng, đầu lưỡi cô cạy mở môi anh, trêu ghẹo môi và răng anh một lượt. Mang theo mùi thơm của bánh mì và hoa quả, da đầu anh tê dại.

Cô hài lòng, buông anh ra, nhìn khuôn mặt dần dần ửng hồng của anh ở khoảng cách gần, cười đắc ý.

“Ừ, vẫn là của em.” Cô nói.

Mắt anh đen nhánh, ướt ướt, trong trẻo lạ thường, trong đó chỉ có mái đầu của cô, chỉ có mình cô. Thật khiến cô lưu luyến, nhưng cô vẫn phải đi.

“Lần này tinh thần phấn chấn hẳn lên rồi...” Cô dí dõm chớp mắt, chui xuống xe, chạy vào đêm tối.

Anh nhìn bóng dáng gầy yếu xa dần của cô, trái tim vẫn đập thình thịch trong lồng ngực. Anh đẩy cửa xuống xe, gọi cô: “Chân Ý!”

“Gì cơ?” Cô quay đầu lại.

Trong khoảnh khắc ấy, anh cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói, nhưng tất cả lại chong chóng trong lồng ngực thành một khối, không thể nói thành lời. Cô đứng giữa mấy ánh đèn xe, như bị chum sáng hỗn loạn cắt thành mấy đường, trở nên hư ảo, không thấy rõ vẻ mặt. Nhưng anh biết, mỗi lúc nhìn anh, cô luôn mỉm cười, dù cô biết nhiều khi anh không trông thấy.

“Chú ý an toàn.” Anh nói.

“Ừm!” Cô vui vẻ trả lời, nhảy cẫng lên vẫy tay với anh, làn áo phông mỏng tung bay trong gió. Cô xoay người chạy đi, quay đầu lại nhiều lần, cuối cùng mắt hút giữa màn đêm.

Chiếc xe men theo con đường nhỏ chạy gần một giờ, tiến vào núi sâu. Bầu trời mênh mang, rừng cây tiêu điều lạnh lẽo, ánh trăng bị lớp mây dày cộp che lấp, xung quanh tối tăm, chỉ có hai luồng sáng trước xe chiếu rọi đường núi nhấp nhô gập ghềnh. Cảnh sát Lâm lái xe than thở: “Đường núi Nam Trung nên sửa lại rồi.”

Tư Côi nói: “Khách du lịch đều ở núi đằng kia, phía này không có thắng cảnh cũng không có du khách, ai chịu bỏ tiền sửa đường chứ?”

Chân Ý kê bên tấm kính, trông ra núi rừng tối mịt bên ngoài cửa sổ, thật trọng cực kỳ. Cô quay sang trò chuyện với Tư Côi nhằm giải tỏa tâm trạng: “Này, cậu và Biện Khiêm thế nào rồi?”

“Rất tốt.” Khuôn mặt Tư Côi thoáng nét cười cực nhạt, “Sắp tán đổ rồi, tớ cảm thấy anh ấy bắt đầu thích tớ rồi.”

Chân Ý vui ra mặt thay cô: “Vậy thì tốt. Cậu và anh ấy đều là người siêu quan trọng đối với tớ, phải thành đôi đấy nhé.”

“Biết rồi.” Tư Côi dựa vào cô, nói, “Con người Biện Khiêm rất tốt, chu đáo lại lịch thiệp, được giáo dục tốt, còn bao dung tớ.”

Chân Ý nghe vậy, cảm thấy thế này thật giống cô và Ngôn Cách.

“Mỗi khi nhìn thấy người đàn ông dạng này, tớ đều tò mò bố mẹ thế nào mới dạy dỗ anh ta được như vậy.” Tư Côi cười khẽ, “Hy vọng có ngày được gặp bố mẹ anh ấy.”

Nghe vậy, Chân Ý liền hiểu Tư Côi thật lòng biết bao. Cô biết chút ít về gia đình Biện Khiêm. Nhà anh ấy rất giàu, nhưng gặp chuyện bất hạnh. Vì thế phẩm chất nho nhã của anh ấy thật đáng quý vô cùng.

Mới được nửa đường, xe bỗng chết máy. Màn đêm và đèn xe đều đứng lặng.

Cảnh sát Lâm khởi động lại xe, nhưng nó như ông cụ già, lụ khụ vài tiếng và run rẩy được một lúc thì không nhúc nhích gì nữa. Cảnh sát Lâm không biết làm sao: “Tư Côi, em thử chút đi.”

Hai người mày mò chiếc xe mãi, Dịch Dương nhàm chán, giọng nói run rẩy: “Rừng sâu núi thẳm, ta... đến... đây..., kể chuyện ma nào...”

Cảnh sát Lâm và Tư Côi lòng dạ vững vàng, làm như không nghe thấy. Mặt Chân Ý trắng bệch.

Dịch Dương thất bại, lại âm u nói: “Vậy chúng ta nói về hung thủ giết chết tay phượt rồi chôn xác trong rừng sâu đi...”

Tư Côi ngẩng đầu lên: “Ở đâu? Dẫn tôi đi xem đi.”

Dịch Dương: “...”

Chân Ý cười ha ha, bặm môi, bên ngoài tối om, bầu trời đêm không hề có ánh đèn thành thị. Cô không dám nghe, lại ngại nói sợ. Nghĩ đi nghĩ lại, hơi buồn đi vệ sinh... Nhịn thôi! Nhưng sao càng nhịn lại càng không được vậy? Vừa nãy ăn bánh mì khô không nên uống nhiều nước thế.

Chân Ý nói khẽ: “Tư Côi, cậu đi vệ sinh với tớ được không?”

“Ừ.” Tư Côi đẩy cửa định xuống xe.

“Khoan đã.” Cảnh sát Lâm ngăn cản, “Anh đi cùng cô ấy.”

Chân Ý đỏ mặt: “Không cần đâu, Tư Côi đi cùng em...”

“Để cảnh sát Lâm đi cùng cậu đi.” Tư Côi nói.

Chân Ý hiểu rồi. Một là không thể để hai cô gái đi, đàn ông đi cùng an toàn hơn; hai là không thể để Dịch Dương cùng đi, cảnh sát ở lại hết trong xe. Chân Ý đỏ mặt đi theo sau cảnh sát Lâm tiến vào trong rừng, hỏi: “Cảnh sát Lâm, anh cho rằng Tiêu Nham là kẻ tình nghi à?”

“Ừ, tôi cảm thấy thầy Quý nói rất có lý, mặc dù tôi không hiểu lắm.” Cảnh sát Lâm gỡ đầu, ngượng ngùng, “Tôi chuyển từ bên quân đội sang, rất hâm mộ những người đã từng học đại học như các cô, ăn nói mạch lạc. Không giống tôi, không biết nói gì cả, chỉ biết cắm đầu làm.”

“Nào có, bọn em đâu có kinh nghiệm thực chiến như anh.”

Mới đi hơn mười mét, phía trước có một dòng suối nhỏ chắn lại, tầm nhìn trống trải vô cùng. Chân Ý lúng túng cực kỳ: “Thôi, về đi.”

“Tôi sẽ đi về phía thượng nguồn mười mấy mét rồi quay lưng lại.” Anh ta gỡ đầu, rất bối rối, “Chân Ý, yên tâm đi, tôi không nhìn lên đâu.”

Thấy anh ta đi xa rồi, Chân Ý nghĩ suối chảy róc rách, chắc anh ta không nghe thấy tiếng đầu, bèn vội vàng ngồi xổm xuống giải quyết. Vừa xấu hổ đỏ mặt, vừa đếm đá cuội, vừa nhìn xung quanh. Những nơi trong tầm mắt chỉ có rừng cây âm u, quay đầu lại không thấy ánh đèn xe ô tô đâu nữa.

Chân Ý nhanh chóng kéo quần đứng dậy, chợt thấy bóng người cao cao phía trước thấp đi một khoảng. Cô sợ tới mức hồn bay phách tán, tập trung nhìn lại, cảnh sát Lâm ngồi xổm không nhúc nhích. Làn gió thổi qua, rừng cây xào xạc, như thể có vô số bóng dáng đang di chuyển. Phía trước, đằng sau đều là vậy.

Chân Ý hãi hùng, chạy nhanh về phía anh ta: “Lâm Hàm!” Năm ấy khi vào Cục Cảnh sát, chính anh ta đã dẫn dắt cô.

Lâm Hàm đang ngồi bên dòng suối, quay đầu lại: “Sao lại gọi tôi như vậy, không biết lớn nhỏ.”

“Em hơi sợ mà. Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Chân Ý xoay người, giẫm phải hòn đá cuội bên dòng suối, trượt chân ngã xuống đất, tay ngấp trong đồng sên sệt gì đó. Cô sồn gai ốc, cúi đầu nhìn, suối nửa hét ầm lên. Đá bên bờ suối đầm máu, máu ấy lẳng lẳng chảy xuôi theo dòng nước. Trên tay cô, ở khe đá dưới lòng bàn chân, là những nội tạng đầm đìa máu. Một đồng lại một đồng, dưới bầu trời mờ mịt, chúng đỏ au, nhìn thấy mà ghê người.

Lâm Hàm cảnh giác: “Vẫn còn ầm!”

Anh ta lập tức đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn quanh. Ánh trăng bị tầng mây bao phủ, đêm tối càng sâu thẳm hơn, sâu trong rừng có ánh đèn điện thoại xuyên thấu màn đêm.

“Gã ở đó!” Lâm Hàm giẫm lên tảng đá, lướt qua dòng suối nhỏ lao về phía đối diện.

Chân Ý không dám về một mình, chạy theo anh: “Cảnh sát Lâm!”

Cô thất tha thất thểu bước qua dòng suối, chạy tới khu rừng sâu hút phía trước, dốc hết sức lực chạy theo bước chân anh. Rừng cây tối đen như mực, cô cố hết sức mở to hai mắt, không dám nhắm lại, lo sợ không thấy rõ phương hướng của Lâm Hàm. Nhưng anh ta chạy quá nhanh, bóng dáng lập tức lẩn khuất giữa những bụi cây đứng lặng.

“Lâm Hàm!”

“Cảnh sát Lâm!”

Đêm tối dần dần tĩnh lặng, xung quanh chỉ có tiếng thở hên hên và tiếng chạy của cô. Lốp lá rơi dưới lòng bàn chân gãy lìa tan tác, cơn gió ập đến, khắp không gian là tiếng xào xạc của lá cây, như thể ngân vang một bản xô-nát. Cô sợ hết hồn hết vía, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhìn quanh quất, đâu đâu cũng là cành cây run rẩy, hết như bóng hình chuyển động. Tim cô như thể ngừng đập, ra sức chạy về hướng Lâm Hàm mất dạng. Cuối cùng, cô đã nhìn thấy anh ta, lần này bóng lưng cao cao của anh ta cũng thấp đi một nửa. Anh ta dựa vào một thân cây, không nhúc nhích.

“Lâm Hàm!” Cô chạy tới ngồi xổm xuống, nắm lấy cánh tay anh ta. Nhưng lần này anh ta không nói một lời.

Bóng đêm quá dày đặc, cô không thấy rõ nét mặt anh ta. Một lần nữa cô lại chạm tay vào chất lỏng ấm nóng mà sền sệt nào đó. Cô hốt hoảng đến mức gằn như mất hồn: “Lâm Hàm, đừng ngủ, hãy giữ tỉnh táo!”

Cô lần mò thử dò xét hơi thở của anh ta, vẫn còn thở. Cô run rẩy định kiểm tra chỗ chảy máu, lấy áo băng cho anh ta. Đằng sau bỗng vang lên tiếng bước chân, nhỏ vun, loạt soạt, đi trên vùng đất rải đầy lá rơi, vang giòn và rõ mồn một.

Toàn thân Chân Ý căng thẳng. Trong khoảnh khắc, trăng sáng chợt ló đầu khỏi mây đen, bao phủ khu rừng rậm trong lớp tơ mỏng màu trắng sữa. Ánh trăng chậm chậm lướt qua mặt Lâm Hàm, mắt anh ta nhắm nghiền, mặt bê bết máu. Và trên mặt anh ta xuất hiện một cái bóng, có người vung một thứ trông như chiếc búa lên. Trái tim cô đột nhiên ngừng đập.

Ngôn Cách lái xe đến bên con đường nhỏ im ắng, gọi điện cho Ngôn Hủ. Nói chuyện điện thoại xong, anh hạ cửa kính xuống, tắt máy, tựa lên ghế ngán người. Buổi đêm tĩnh lặng, rừng cây rậm rì. Cơn gió thổi qua, không khí mát lạnh như nước suối. Hôm nay là ngày rằm, thi thoảng có tầng mây dày lướt qua, lúc sáng lúc tối. Nhưng nhìn chung, ánh trăng vẫn đẹp vô cùng, như một lớp thủy ngân. Anh không thích thú lắm, không giống ai đó, nhìn thấy trăng sáng sẽ phấn khích kêu to, nhún nha nhún nhảy.

Kỳ lạ thay, giờ phút này điều anh nghĩ đến nhiều nhất không phải là vụ án, mà là đôi mắt sưng húp và dáng vẻ ngáp dài ngáp ngắn không ngừng của cô. Bồng chốc, một đốm sáng lướt qua kính chắn gió, rất nhỏ, chớp lóe chớp lóe. Chậm chậm bay qua, dần dần ẩn khuất trong rừng cây. Bao nhiêu năm rồi chưa thấy đom đóm.

Nhớ ngày khai giảng năm lớp 11, lớp họ tới Nam Xung du lịch mùa thu. Họ cùng đi xem đom đóm. Gió biển rất lớn, lá cỏ xào xạc, hòa với tiếng sóng biển vỗ bờ, đung đưa bay múa uyển chuyển cùng ánh trăng.

Trong lùm cỏ rậm rạp lập lòe ánh sáng, vô số đom đóm bay ra, như ánh sao bao phủ bầu trời đêm, đẹp đến nỗi khiến người ta không tài nào hít thở. Cô đứng cạnh anh, bàn tay nhỏ bé chọt lồng vào lòng bàn tay anh, chậm rãi, mười ngón tay đan xen.

Khoảnh khắc ấy, gió gợn như ngừng thổi, ánh trăng dịu dàng, ánh đom đóm như dòng suối chậm rãi chảy xuôi. Cô kiễng chân, nghiêng đầu kề tới vai anh: “Ngôn Cách, chúng ta ở bên nhau nhé, được không anh?”

Anh nhớ, hôm ấy là ba năm tròn từ lúc họ quen nhau. Không nhiều hơn, không ít hơn một ngày. Đêm mùa hạ, trong một nháy mắt, sóng biển ngừng vỗ, cơn trùng trong bụi cỏ cũng ngừng kêu. Anh nói: “Được.”

Ánh đèn xe ở gần hơi lóa mắt, Ngôn Cách thoát dòng suy tư khỏi ký ức. Một chiếc xe quen thuộc dừng bên đường, Ngôn Hủ bước xuống từ ghế sau, lên xe anh. Khuôn mặt Ngôn Hủ không một chút cảm xúc. Nhưng Ngôn Cách cảm nhận được, nội tâm Ngôn Hủ đau khổ lo lắng vô cùng.

“Nghỉ phạm nhằm vào An Dao, anh muốn biết cô ấy có điểm gì đặc biệt thu hút nghỉ phạm, nhất là chuyện riêng tư người bình thường không biết.”

Ngôn Hủ cụp mắt không nói gì. Ngôn Cách nhìn thấu: “Vậy là có rồi.”

“Em cho rằng không có liên quan tới chuyện này.” Ngôn Hủ nói.

“Em nói cho anh biết đã, anh sẽ phán đoán có liên quan không.”

“Anh nói phỏng đoán của mình trước, rồi em sẽ nói có đúng không.” Ngôn Hủ rất kiên trì. Anh sẽ bảo vệ bí mật của An Dao.

“Anh.” Ngôn Hủ gọi.

“Sao hả?” Ngôn Cách sững sờ. Họ ra đời cách nhau chỉ hai mươi phút, trước giờ Ngôn Hủ chỉ gọi thẳng anh là “Ngôn Cách”.

“Nhờ anh chút việc.”

“Em nói đi.”

“Đừng phân tích em.”

Ngôn Cách quay đầu nhìn Ngôn Hủ, im lặng vài giây, cuối cùng nhượng bộ: “Ừ. Anh đoán, có phải cô ấy từng có một môi tình khác, hoặc đã mang thai không?”

“Người trong nhà đã điều tra cô ấy tường tận, nếu có, liệu có cho phép kết hôn không?” Ngôn Hủ hỏi, “Ví dụ như Chân Ý, nhiều năm trước cô ấy chỉ tiếp cận anh mà người nhà thậm chí còn làm rõ cả nguyên nhân cái chết của vợ cũ bạn trai chị họ cô ấy.”

Ngôn Cách lặng yên hồi lâu, nói: “Anh cũng cảm thấy khả năng không lớn. Nghi phạm mắc chứng hoang tưởng, trong khoảng thời gian gần đây, không có ai yêu đơn phương hay theo dõi cô ấy sao?”

Ngôn Hủ lắc đầu: “Trong nhà có người chuyên theo dõi cô ấy.”

Lái xe tới điểm dừng chân liên lạc dưới chân núi, Ngôn Cách nói: “Nếu không gây chú ý, hẳn là bệnh nhân của An Dao. Em nhớ kỹ lại, một hai tháng nay An Dao có đề cập đến ai đó đặc biệt, hoặc nói lời nào đặc biệt không?”

Cả quãng đường lặng thinh. Lúc trở về nơi trú chân, Ngôn Cách dừng xe lại, chợt nghe Ngôn Hủ nói: “Lẽ ra em nên để người chuyên theo dõi vào bệnh viện trông chừng cô ấy.”

“Ngôn Hủ, đây không phải là lỗi của em.”

“Phải mà.” Ngôn Hủ cố chấp nói, như đứa trẻ khó dạy bảo.

“Anh không biết thế này có được xem như an ủi không, nhưng xét trên hành vi của nghi phạm lúc này, cô ấy sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng đâu.”

Một lúc lâu sau Ngôn Hủ mới lên tiếng: “Ngôn Cách.”

“Gì cơ?”

“Nếu hôm nay người bị bắt cóc là Chân Ý, anh sẽ nhận ra những lời này không có tác dụng.”

Trái tim Ngôn Cách hơi khựng lại, khó hiểu thay, anh không thể hít thở trong phút chốc, lo lắng cho Chân Ý mà không có nguyên do. Anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay theo bản năng, Chân Ý đã rời đi được năm mươi phút rồi. Đi cùng cảnh sát nên chắc không có chuyện gì đâu. Đang suy nghĩ, điện thoại di động kêu “tít tít”, là tin nhắn của người anh đang nhung nhớ: Ngôn Cách... vậy mà họ lại kể chuyện ma T_____T, ằng, sợ lắm lắm, khiếp khiếp khiếp... Bao giờ em về anh phải ôm em đấy nhá... Òa hu hu...

Kiểu tin nhắn kinh điển của Chân Ý đây mà, một đống ngôn từ làm nũng, chỉ nhìn chữ đã có thể tưởng tượng ra giọng điệu và vẻ mặt của cô khi nói những lời này, kể cả thân hình nhỏ bé quay tới quay lui không thể đứng thẳng của cô.

Lòng anh bình an trở lại, nhấn một chữ: Được, vừa định gửi đi lại quyết định thêm câu: Chú ý an toàn, nhưng còn chưa kịp...

Ngôn Hủ đứng bên lên tiếng: “Chỉ có một câu.”

“Là gì vậy?”

“Có một hôm An Dao nói, cô ấy gặp một người đàn ông làm cô ấy nhớ lại thời điểm mới gặp em.” Nói xong, Ngôn Hủ lại cúi đầu, “Có lẽ, cô ấy muốn biểu đạt rằng người đàn ông kia ít nói.”

“Không đúng.”

Ngôn Cách hiểu ra ngay, anh lập tức xuống xe, đi tới trước xe của đội trưởng Trần chỉ huy trưởng, không đợi gõ cửa đã mở cửa xe ra, nghiêm nghị nói: “Đội trưởng Trần, lập tức báo cho người trong núi rút về. Tiêu Nham không phải tên bắt cóc, tên bắt cóc thật sự có khả năng rất hung bạo. Anh ta không có mục tiêu, nhưng ai cũng là mục tiêu của anh ta. Nếu anh ta thật sự ở trong núi, và những ai vào núi khinh suất, chỉ xử sự với anh ta như kẻ bắt cóc thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.”

Nghe anh nói vậy, đội trưởng Trần cau mày: “Nhưng đội A đã bắt được Tiêu Nham rồi, đang trên đường dẫn anh ta về. Đội viên phát hiện nghi phạm đang dâm loạn với hai thiếu nữ trong biệt thự riêng, mặc dù chưa phát hiện ra những con tin khác, nhưng anh ta vẫn có khả năng bắt cóc bác sĩ An và đưa trẻ...”

“Không phải anh ta.” Ngôn Cách ngắt lời, “Có lẽ bản thân anh ta là tội phạm, nhưng vụ này không do anh ta gây ra, xin hãy lập tức nhắc nhở đội viên chú ý nhân vật khả nghi.”

Còn đang nói, đèn đã lóe lên, có xe lái tới, đội A đã trở về.

Mấy cảnh sát lôi Tiêu Nham xuống xe, gã ta gào thét: “Tao cho tiền, đôi bên tình nguyện. Bác sĩ y tá gì chứ, tao không nhìn thấy, đừng đổ oan cho tao.”

Quý Dương đi cạnh anh ta, nói gì đó. Tiêu Nham mở to mắt, giận đến bật cười: “Vớ vẩn, tao đã không còn thích Hứa Thiển từ lâu rồi, tao chưa từng đụng một ngón tay vào cô ta. Cô ta chữa đứa con hoang của ai sao lại đổ lên đầu tao?”

Cảnh sát tóm gã rời đi.

Quý Dương đi tới, nói với đội trưởng Trần: “Bây giờ tôi sẽ trở về thăm vấn anh ta.”

“Cảnh sát Trần.” Giọng Ngôn Cách rất thấp, từng chữ từng câu rõ ràng giữa đêm đen, “Nghi phạm thật sự là kẻ vừa nhìn thấy con người đã muốn móc sống trái tim của người ta. Tin tức này rất quan trọng, anh không định nhắc nhở cấp dưới của mình sao?”

Quý Dương và đội trưởng Trần đồng thời lên tiếng: “Anh nói gì?!”

“Nghi phạm tìm An Dao không phải bởi vì say đắm cô ấy, mà bởi vì cô ấy là bác sĩ khoa tim. Nghi phạm bị hoang tưởng, anh ta cảm thấy tim mình có vấn đề, sẽ chết. Anh ta muốn sống, muốn dùng trái tim của người khỏe mạnh thay vào cho mình. Anh ta bắt đứa trẻ sơ sinh kia vì anh ta cho rằng trái tim trẻ con là tinh khiết nhất. Vì cứu đứa trẻ, nhất định An Dao sẽ nói trái tim trẻ con quá

nhỏ, không thể thỏa mãn nhu cầu của cơ thể người lớn. Tôi không dám chắc anh ta có ở ngọn núi này không, nhưng nếu ở đây, lúc anh ta mang tư tưởng được ăn cả ngã về không lại nghe được tin tức này, anh cho rằng anh ta không ra tay với đội viên của anh sao?”

Ngôn Hủ nói, An Dao đã đề cập tới một người đàn ông khiến cô ấy nghĩ đến thời điểm mới gặp gỡ Ngôn Hủ. Bởi vì... người đàn ông này không ngừng tìm An Dao đòi khám sức khỏe vì cảm thấy tim mình có vấn đề. Gã ngày đêm theo dõi động thái của An Dao để rồi cuối cùng bắt cóc trái tim của gã (đứa trẻ) và bác sĩ.

Quý Dương hiểu ra ngay, nhưng đội trưởng Trần không tài nào hiểu nổi: “Bác sĩ Ngôn, tôi đã phá án hai mươi mấy năm, chưa từng thấy loại người như cậu nói. Lý do này rất khó tin, cậu hoàn toàn không có chứng cứ. Nếu những lời nghe rợn cả người này được truyền đi, sẽ khiến công chúng khủng hoảng và rối loạn...”

Còn chưa dứt lời, máy liên lạc trong xe đã cất tiếng âm ỉ, truyền đến giọng nói hốt hoảng dồn dập của một nữ cảnh sát: “Đội E yêu cầu chi viện, một cảnh sát và một phóng viên mất tích, phát hiện nội tạng động vật vỡ nát, vị trí...”

Bàn tay nắm cửa xe của Ngôn Cách chợt buông lỏng. Anh nhận ra giọng nói này, là nữ cảnh sát đi cùng Chân Ý. Đầu óc anh xoay chuyển cực nhanh, bốn người xuất phát sẽ không để lại hai cô gái, vì thể phóng viên mất tích kia là... Chân Ý.

Anh buông cửa xe, chậm rãi đứng thẳng, đút tay vào túi quần rồi giữ nguyên trong đó. Nhất thời, anh cố gắng kiềm chế suy nghĩ của mình, nghiên ngẫm kỹ lưỡng giọng nói và vẻ mặt của Chân Ý lúc nhắn tin: Ngôn Cách... vậy mà họ lại kể chuyện ma, ăng, sợ lăm lăm, chớp chớp chớp... Bao giờ em về anh phải ôm em đây nhé... Òa hu hu... Hình ảnh cô trong tin nhắn quay tới quay lui.

Vậy mà giờ đây, có kẻ sẽ móc tim cô. Mọi người xung quanh bắt đầu hốt hải, liên lạc tới vị trí cụ thể, sắp xếp gì đó. Anh đứng im lìm, lẳng lặng ổn định nhịp tim, cố nín nó đừng rớt xuống vực sâu vạn trượng. Thế nhưng, dưới ánh đèn xe sáng rõ, giữa xe cảnh sát chói lòa và đám người đi tới đi lui, anh lại đứng yên như thể đã hóa đá giữa cánh đồng hoang không một ngọn cỏ, bao trùm trong băng tuyết.

Chú thích:

1. *Majo no Takkyūbin*: Một bộ phim hoạt hình do hãng Studio Ghibli thực hiện với sự đạo diễn của Miyazaki Hayao, được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của Kadono Eiko. Phim được công chiếu lần đầu vào năm 1989. Bộ phim xoay quanh cô gái phù thủy tập sự vừa bước sang tuổi mười ba là Kiki, cô lên thành phố để gặp người bạn thân Jiji cùng với con mèo của mình bằng cây chổi bay. Bộ phim nói về vách ngăn giữa sự tự lập và sự lệ thuộc của các cô bé tuổi thiếu niên tại Nhật Bản.

2. Ký ức tình yêu hay *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* là một bộ phim tâm lý của Mỹ công chiếu năm 2004. Bộ phim nói về câu chuyện của cặp tình nhân gặp nhiều bất đồng trong cuộc sống là Joel Barish và Clementine Kruczynski. Họ quyết định tới công ty Lacuna xóa bỏ ký ức về người kia để rồi lại thấy không thể sống thiếu nhau và phải tìm mọi cách giữ lại hình ảnh của người mình yêu trong ký ức.